

льової зони» коливань валютного курсу дасть змогу забезпечити стабільність національної грошової одиниці, як основи підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника та модернізації економіки, припинення відпливу капіталу, зростання золотовалютних резервів, і створить надійні умови для активізації інвестиційного процесу [3].

Література

1. *Юрченко І. Б.* Діалектика взаємодії валютного ринку та макро-економічної рівноваги // Формування ринкової економіки: Зб. наукових праць. Вип. 12. — К.: КНЕУ, 2004. — С. 56—57.
2. *Боришкевич О. В.* Напрямки здійснення політики валютного регулювання // Стратегія економічного розвитку України: Наук. зб. — Вип. 6. — К.: КНЕУ, 2001. — С. 24—25.
3. *Пасічник О. В.* Стратегічні орієнтири валютно-курсової політики України // Стратегія економічного розвитку України: Наук. зб. — Вип. 14. — К.: КНЕУ, 2003. — С. 108—110.
4. *Пасічник О. В.* Таргетування курсу гривні та проблеми вибору оптимального валютного режиму в Україні // Актуальні проблеми управління соціально-економічним розвитком: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції студентів і молодих вчених. Київ, 3—6 червня 2002 р. — К.: КНЕУ, 2002. — С. 131.

УДК 344. 722.8

Т. І. Осадча, здобувач, старш. викл.
кафедри менеджменту банківської діяльності,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Сучасний стан національної економіки, що трансформується та одночасно зазнає впливу глобалізаційних процесів, спонукає шукати нові підходи до розуміння корпоративного управління. Процес глобалізації та постійна потреба бізнесу в капіталі є основними факторами впливу на розвиток корпоративного управління та лібералізації руху капіталу в світі. Одночасно капітали спрямовуються інвесторами на ринки із найвищою прибутковістю, перспективністю розвитку бізнесу та економічного зростання. Таке розосередження матеріальних цінностей надає націо-

нальній економіці безліч стимулів для оцінки та зміцнення своїх моделей корпоративного управління з метою повного використання можливостей глобалізації.

Ступінь розвиненості корпоративізму належить до найважливіших показників, що характеризують ефективність управління і впливають на ефективність виробництва в цілому. Головне завдання, яке стоїть у сфері корпоративного управління в Україні, — створити збалансовану, безконфліктну, прозору систему відносин між акціонерами, радами директорів та менеджментом. Система повинна бути здатною, у кращих традиціях світового досвіду максимально гарантувати, враховуючи інтереси різних груп корпоративних відносин, сприяти зростанню інвестиційної привабливості вітчизняного бізнесу [1].

Для реалізації цих завдань необхідне розуміння власних національних особливостей розвитку корпоративного сектору, що має історичний контекст, відповідні пріоритети і цілі.

Становлення національного корпоративного сектору відбулось в умовах організаційно-правової реорганізації через скасування державної монополії. Особливістю формування корпоративного сектору в Україні стало бурхливе його зростання, яке значно випереджало темпи формування правової бази та культури корпоративного управління. Значна кількість акціонерних товариств в Україні з'явилась не шляхом добровільного об'єднання приватного капіталу, а шляхом директивного та поспішного перетворення державних підприємств у акціонерні з безоплатною передачею прав на їхнє управління новим власникам [2].

Більшість з них не мали проблеми з формуванням, оскільки вони отримали його від держави і не скористалися отриманими інвестиційними інструментами.

Національні корпоративні власники не пройшли тривалий шлях створення компаній та залучення для цього коштів з ринку капіталу, з чим стикається кожний засновник корпорації в Західній Європі та США. Адже складність конструкції управління акціонерним товариством вимагає уваги до дрібних акціонерів, необхідність ділитись з ними доходами у формі дивідендів, підвищеної відповідальності та прозорості здійснення фінансово-господарської діяльності, відкритості та доступу до інформації. Все це сприяло виникненню низки істотних проблем на шляху розвитку корпоративного управління в Україні.

Нині переважна більшість вітчизняних економістів вважають, що епоха домінуючого у XX ст. менеджменту добігає свого завершення і має бути замінена епохою корпоративного управління.

В той же час саме на рубежі ХХІ століття у цій сфері почали проявлятися численні системні проблеми. Посилення ринкової конкуренції сприяє оптимізації практики корпоративного управління поряд з оперативним менеджментом, підвищення ефективності якого є необхідною умовою для забезпечення конкурентоспроможності.

Можна визначити 2 головних підходи до цілей корпоративного управління:

- перший полягає в тому, що досконале корпоративне управління та прозорість зазвичай призводять до зниження вартості залученого капіталу. А компанія з найнижчою вартістю залученого капіталу отримує перевагу в конкурентній гонці;

- другий підхід: транспарентність та ефективне корпоративне управління, що мінімізує операційні витрати. Вартість операцій буде найнижчою в тих компаніях, які вдосконалюють мистецтво комунікації між стейкхолдерами шляхом зменшення невизначеності та побудови взаємодії різних стейкхолдерів.

Інтеграція економік потребує формування наднаціональних підходів у сфері регулювання економічної діяльності, включаючи підвищення якості функціонування ринкових інститутів, забезпечення режиму найбільшого сприяння для бізнесу і доступу до ринків капіталу.

Особливо такі підходи виправдовують себе в умовах фінансових криз, які поряд із негативними наслідками для національних економік, сприяють поступовій гармонізації національного законодавства у пріоритетних напрямки інтеграційного процесу, в тому числі регулювання корпоративного сектору та фінансового ринку. Виникають об'єктивні передумови до узгодження національного корпоративного законодавства і правової практики з нормами та стандартами ОЕСР.

Як наслідок фінансових криз у багатьох країнах вже активно обговорюється нова концепція корпоративного громадянства, згідно з якою корпорація розширює свою основну економічну функцію від просто отримання прибутку для своїх акціонерів до генерації соціального доходу для того суспільства, в рамках якого вона існує. Для України це дуже важливо, не стільки з огляду на глобалізацію світової економіки, а через те, що інвестиційний капітал направляє в прямій залежності від ступеня чесної, своєчасної і відкритої комунікації, яку демонструють національні економіки.

Отже, корпоративне управління в Україні, зберігаючи історичну специфічність становлення та поступальний і прискорений спосіб розвитку, приречене вийти на новий рівень для забезпечення подальших ринкових змін в економіці.

Література

1. Принципи корпоративного управління (рішення ДКЦПФР від 11.12.2003 року № 571): <http://www.ssmc.gov.ua/NA.aspx?RAID=3575>.

2. Сазонець І. Л. Корпоративне управління: світовий досвід та механізм залучення інвестицій /Сазонець Ігор Леонідович/ Навч. пос. — К.: Центр учбової літератури, 2008. — 304 с.

УДК 330.144.2

Є. С. Осадчий, аспірант
кафедри менеджменту банківської діяльності,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

ПЕРСПЕКТИВИ ВПРОВАДЖЕННЯ В БАНКІВСЬКІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ СВІТОВОГО ДОСВІДУ РЕГУЛЮВАННЯ ІНОЗЕМНОГО КАПІТАЛУ

З процесами інтеграції національної банківської системи у міжнародний фінансовий простір важливим фактором залишається відстоювання національних інтересів і позицій на світовій арені.

Для національних фінансових ринків більшості країн характерна наявність обмежень відносно іноземного капіталу. В даний час більше 100 країн членів СОТ зберігають ті чи інші обмеження на доступ іноземного капіталу на національні ринки фінансових послуг. За наявними оцінками, 60 % обмежень сконцентровані в сфері надання послуг дочірніми структурами і філіями іноземних банків (табл. 1).

Таблиця 1

ОСНОВНІ МЕХАНІЗМИ ЗАХИСТУ НАЦІОНАЛЬНИХ БАНКІВСЬКИХ СИСТЕМ

Механізми захисту	Країни запровадження
Квотування частки банків-нерезидентів у загальному статутному капіталі або в активах національної банківської системи	Індія, Індонезія, Малайзія, Республіка Корея, Філіппіни
Встановлення максимального рівня участі банка-нерезидента в статутних капіталах національних банків	Бразилія, Індія, Малайзія, Мексика, Норвегія, Таїланд
Встановлення мінімального розміру капіталу для банка-нерезидента, бажуючого відкрити філіал або дочірню установу банку	Китай